

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 18. Confirmatum quod de Aristotele & Hippodamo in superioribus scriptu[m] est aduersus frigidam defensionem eius qui quod ipsemet ignorauit, alijs pro certo & explorato oberudere voluit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

sequi possim : continebo me intra septa, & contentus
 eorum quæ ab aliis confirmata reperio. Videor autem
 legisse, in sacris imperari solitum silentium his ver-
 bis sanare linguis. & Græcè *σῆμα πᾶσι ἔσω λαῶς*. & eadem
 de causa clamari solitum, *hoc age*. & hoc puto dicere
 non malum auctorem Plutarchum in Numa: *ὧν ἰχθὺς*
πρὸς τὸν διασώζοντες, ὅταν ἀρχῶν πρὸς ὀφρῖσιν, ἢ θυδίας
ἀποπέψῃ, βρωσὸν, ὧν ἀγε. Hoc igitur tenebo: curam legen-
 di ea quæ erasa sunt, perspicacioribus delegabo.

*Confirmatum quod de Aristotele & Hippodamo in su-
 perioribus scriptum est aduersus frigidam defensionem
 eius qui quod ipsemet ignorauit, aliis pro certo & explo-
 rato obtudere voluit.* CAP. XVIII.

SCRIPSERAM, non satis bona fide versatum Ari-
 stotelem videri in Hippodami rep. reprehenden-
 da: idque eognosci posse de quibusdam ipsius Hip-
 podami fragmentis quæ apud Stobæum extarent. Ex-
 tans, qui decennio post, Aristotelis defensionem sus-
 ceperet: meque eius rei historiam ignorasse diceret:
 me autem planum facturum, fideliter, vt docebat, se
 summum philosophum in toto illo negotio præsti-
 tisse. Expectabam igitur, vt ipse quoque se in susce-
 pto negotio fideliter præstaret: & quando me inani
 argumento vsus dixerat; solidis ipse ac grauibus ar-
 gumentis in mea opinione refutanda vteretur. Re-
 perio historiam quidem nullam: argumenta autem
 in leuia, vt ea dum refello, videar mihi cum Ænea
 Virgiliano persequi tennes sine corpore vitas. Alium
 esse ait Hippodamum, cuius multa apud Stobæum
 leguntur, alium qui ab Aristotele reprehenditur. Il-
 lum enim Italicum, hunc Misium fuisse. Vellem
 Lucius veteris scriptoris testimonium protulisset, à
 quo

Lucreti
 editiones
 II

quo horum duorum Hippodamorum Mileſij & Ita-
 lici, quorum vterque optimæ reip. ſpeciem informa-
 ſet, mentio fieret. Quamquam enim plurimum illi
 tribuo; non tantum tamen, vt ſatis ſit, *duo de eoa. Ita-*
 videlicet illa hiſtoria eſt, cuius ignoratione lapſum
 eſſe me dicit. Quæ ſi in ipſius ingenio delituerat, ne-
 que à quoquam veterum prodita erat, qui, quæſo, quomodo
 non ignoralle potui? At quia teſtimonia non ſupp-
 tunt, ab argumentis auxilium mutuatur. Hippodamus
 inquit, *Ariſtotelis Mileſius fuit. Fateor: Stobæi vero*
exiſtimare licet, Italicus, quod diſciplina illius, & ſer-
monem Doricus, quo vtitur, declarat. alter Hippodamus
Ionico vſus fuiſſet. Miletus enim Ionie ciuitas fuit. Ne-
 quidquam hac ratione concludi. Nam neque omnes
 qui Italicam philoſophiam coluere, fuerunt generis
 atque origine Italici: cùm Pythagoras eius diſcipulus
 auctor Samius fuerit: neque omnes Dorico ſermone
 ſcripſere. Empedocles certè Ionice ſcripſit; qui ta-
 men Pythagoreus fuit. At alter, inquit, Hippodamus
 Ionico vſus fuiſſet. Miletus enim Ionie ciuitas fuit. Quis
 verò neceſſe ſit, vnumquemque eius gentis linguam
 ſcribendo vti, in qua ipſe natus eſt. Fruſtrà certè
 ſeptem vrbes de ſtirpe inſignis Homeri, ſi vlla in
 argumento firmitas eſſet. Neque ego puto ea lingua
 vſos Stagiritas, qua Ariſtoteles ſcripſit: aut, quæ
ἀντιόχεια ſcripſit Theophrastus, idèo ita locutus
 Ephesios. Petrum Bembum optimè Etruſcè ſcripſiſſe
 ait bonus in primis eius rei exiſtimator Ioannes Cal-
 at Bembus Venetus fuit. Quid autem verat, Hippo-
 damum, cùm Mileti quidem natus eſſet, ſeu diu reſ-
 ſatus in magna Græcia, in qua philoſophia illa ſere-
 bat, eius gentis ſermone ſcripſiſſe, non in qua natus
 eſſet, ſed in qua viueret, & cui fortalle poſſiſſimum
 ſcribe-

scriberet: Dorienſis fuit Hippocrates, ait *Ælianus*: ſed
 in *Democriti* gratiam Ionicè ſcripſit. Qui magis li-
 cuit Dorienſi Ionicè, quàm Ionico Doricè ſcribere?
 Hoc ſaltem admonere debuit ipſum, non minus acri
 iudicio, quàm acuto ingenio præditum, vt non ſtatim
 propterea duos Hippodamos eſſe concluderet. Ad-
 duntur: *Quanto autem plura ſunt, qua iudicio Stobai, in ſcriptis*
ipſius Hippodami diſcrepant à ſententijs Ariſtotelei, tanto
facilius intelligere poterat, ipſos longè alios eſſe. neque enim
conſilium eſt, philoſophum ita perfricuiſſe frontem, vt
non aperte mentiretur: præſertim eo tempore, cum omnes
in ſuo negotio hoc red arguere potuiſſent. Hoc loco arduam
 & lubricam deſenſionem eſſe fateor. nam neq.
 de Ariſtotele, quem quanti faciam, norunt, quicum-
 que me norūt, quidquam ſequius loqui velim: & ta-
 men res ipſa ſubigit me, vt dicam, cum non nunquam
 comprehendendorum veterū paulo quàm par erat, cupi-
 ditatem fuiſſe. Plato ciuitatis ſalutem in eo poſitam
 eſſe dixerat, ſi quam maximè vna eſſet. Quàm id fo-
 culiſſimè Ariſtoteles calumniatus eſt? Nō libet de Idecis
 loqui. Sed tamen non deſunt ex ipſis Ariſtoteleiſ, qui
 Ariſtotelem in eis labefactandis non optima fide cum
 Platone egiſſe fateantur. *Parmenidem* quidem de-
 ſcribit *Simplicius*, nihil Ariſtotelis auctoritate deter-
 minis. Et *Platonis* aut *Parmenidis* ſcripta non minùs
 in ea tempeſtate in manibus erant, quàm Hippodami.
 Sed ſi duo Hippodami fuerant, quorum vterque de
 republica ſcripſerat, cur eorum alterum Ariſtoteles
 conſectatus eſt, alterum ne nominauit quidem? cum
 præſertim quosdam nominauerit, quorum nuſquam
 illi memoria extrat. An illud varius eſt, ex his duobus
 Hippodamis alterum *Mileti*, alterum, vt *Palladem* è
 Miletis, ita ex hominis eruditiffimi cerebro *Florentiæ*
 d 3 natum?

natum? Et addit postremò: *Quod autē Aristoteles significavit, eum, quem improbat, Milesium fuisse, putari debet id fecisse, ut distingueret ab altero hoc, eodem nomine vocato, Pythagoreo.* Non video, cur ita putari debeat: multos enim à patria nominat, etiam ubi nihil opus est distinctione. ut cum dicit, *Γοργίας ὁ Λεορτῖν*. Et libro primo cum dicit: *οἷον καὶ τὸ Θάλασσι τῶν Μιλησίων*, non opinor, Milesium dixit, ut eum ab aliquo Thalete Iliensi distingueret. Illum igitur *καλωμένον* Hippodamum omittam: pertinacius contendenti occinam.

— *Σοὶ μὲν ταύτην δοκοῦσι εἶναι, καὶ ἡ τῶν*

D litteram vocibus in vocalem desinentibus antiquitus interdum addi solitam. Et eius rei proposita aliquot exempla.

CAPVT XIX.

ALATINIS veteribus concursum vocalium non amantibus fieri sæpe solitum, ut vocibus in vocalem desinentibus adderent litteram D, maxime, cum subsequens vocis prima littera vocalis esset, notum est & ex Fabio, & è fragmento columnæ rostratæ C. Duillio positæ, quod è foro superioribus annis erutum, nunc in Capitolio visitur. Atque idem observatum est in iungendis verbis, *ex re & eo, redeo: ex re & emo, redimo: ad eundemque modum plurima.* Sed & *mederga, rederga, sederga, sed eas*, ita frequenter apud Plautum leguntur; ut nemini ignota esse possint. Superessent & in posterioribus scriptoribus multa eius consuetudinis vestigia nisi per errorem oblitterata essent. Nam & apud Cæcilium planè ita legendum: *At tu Cæcilius obdura*. quod ex me in sermone familiari auctum probavit Turnebus: & apud Horatium duo loci sunt